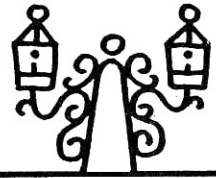

Äimärautio hevosilta

□ **Äimärautio** juhlii, luin Oulu-lehdestä. Asialla oli ollut hieman nuorempi kollegani Asko Haikala. Luin juttua juuri kun Oulunsalon onnikka sivuutti Äimärautioon. Olikohan kohtalon käskystä...!

Veni, vidi, vici! Äimärautiolla on siis ikää 80 vuotta, muistoni ovat hieman nuoremmat, ehkä vain noin 60 vuotta takaa. Meillä oli lyseoajanamme oma kymmenen pojan urheiluseura, jolle olimme antaneet nimen **Oulun Kisa-Toverit** (ei ry), OKT. Se oli hyvin monipuolinen urheiluseura, lienen siitä joskus pakissutkin.

OKT:n ohjelmassa olivat kaikki mahdolliset urheilulajit. Mahdollisella tarkoitetaan sitä, että siinä lajissa oli mahdollista järjestää kilpailuja. Esim. uinti ei ollut mahdollista, koska ei ollut uimahallia. Avoveden aikaan seuramme ei toiminut, koska sakkii oli hajallaan, kuka missäkin perheessä mukana, myöhemmin sitten jo kesätöissäkin.

Ä propos: keväisin toiminta alkoi vauhdittomien

hyppyjen kilpailulla, useimpina vuosina Haikalan takapihalla. Tuli Askosta mieleen. Me tosin kutuimme sitä Langin takapihaksi, koska talossa (ehkä jo silloin Haikalan, joka tapauksessa Rantakatu 2) asui senniminen kisatoveri.

Jos muuten joku samanikäinen lyseolainen ihmetele, mikä se sellainen seura oli, ei hän ole kuulutkaan, niin selitys on siinä, että seuraan kuului kerrallaan vain 10 jäsentä, jotka kutsuttiin. Joukossamme ei ollut, ainakaan aluksi, huippuja eikä lupauksia, vaikka se sitten kehitti sellaisiakin... Toverit halusivat olla tasaväkisiä, tietysti niin, että taipumusten mukaan yksi oli hyvä yhdessä, toinen toisessa. Kilpailimme jalosti, joskohta joskus syntyi riitojakin, koska kaikki tuomarit (me itse) olivat jäävejä.

□ **Asiaan!** Eli Äimärautiolle. Paitsi Langin takapihalalla, keskuskentällä ja luisintpaanalla ja vapaassa luonnossa, niin kuin keväin syksyin täällä Saunaran-

nalla, järjestimme kilpailuja Äimärautiolla. Meillä oli salainen suhde. Olan isä, Heikinheimon setä, oli luvannut, että saimme käyttää Äimärautiota silloin kun siellä ei ollut muita. Ehkäpä hän oli Askon mainitseman Hevosystävien johtokunnassa, vuodet 1926 lähtien sopivat. Tämä setä oli joka tapauksessa hyvin urheiluhenkkinen. Aikamiehenä tulin tietämään, että hänen etunimensä oli Heino.

□ **Äimärautiolla** järjestettiin kerran myös pyöräkilpailu. Siitä päätellen meillä oli myös avainkäytössämme. Tai sitten pääportti ei ollutkaan avainlukossa. Muut kilpavälineemme kuin pyörät me toki olisimme saaneet keplotelluiksi niin kuin itsemmekin aidan yli!

Pyöräkilpailun matka oli vain kilometri, siis ratapiika-ajo. Muistaakseni se ajettiin kahden miehen parin. Siinä kävi niin kummasti, että minä voitin, mikä oli sitäkin yllättävää, kun minulla oli taatusi vanhin pyörä, isältä pe-

ritty Americano, joka hyvinkin oli peräisin edelliseltä vuosisadalta. Lisäksi minulla oli käsi lastassa, ranteesta. Olin pudonnut Heikinheimon kesähuvilan kanlan parvelta Jäälin rannalla viikko, pari aikaisemmin.

Olisikohan se nyt sitten ollut ainoa kerta ja laji, jollon voitin, mutta olin riemuissani. Terveet pojathan kilpailevat aina ja kaikessa paremmuudesta, ainakin koulun ulkopuolella. Ajoin siis kotia, tosin ilman seppelettä kaulassani. Perhe oli päivällisellä, jolta ei yleensä pitänyt myöhästyä. Lienenkö pelännyt toruja, joten: hyökkäys on paras puolustus. Sitäpaitsi se taisi tulla spontaanisti. Hihkaisin jo ovelta:

Veni, vidi, vici!

En muista, olisinko esiintynyt näin roomalaisittain myöhemmin, vaikka joskus ehkä voitin jotain muutaakin.

□ **Onnea Äimärautiolle** ja sen hevosille ja hevosystävälle!